

behøve at være Træhuse. Det vilde falde inden for Lovens Ramme, men at træffe den almindelige Forholdsregel, gældende ogsaa hvor der ingen Epidemier er, og til alle Tider, at der skal opføres Lighuse ved Landsbykirkerne, ligger virkelig uden for Epidemilovens Ramme. Det vil ikke ligge uden for en almindelig Sundhedsløvs Ramme, men uden for en Lov, der ordnede Sundhedsvæsenet i det hele, men Bestemmelsen ligger uden for Epidemilovens Ramme. — Der næst vil jeg ogsaa over for Vædringsforlaget bemærke, at jeg paa ingen Maade kunde gaa ind paa en Bestemmelse, som paahylder, at Befolkningerne derved skulde afholdes af Kirkeejeren. Jeg mener nemlig, det er noget, man i den bestaaende Lovgivning slet ikke har nogen Hjemmel til at paalægge ham; det vilde ligesom være et vilkaarligt Greb, man gjorde i den Mandens Lomme. Den gældende Lov, som er af 19de Februar 1861, affikter jo meget omhyggeligt, hvad der er Kirkeejers Pligt, og hvad han imod at oppebære Kirketænde har at gøre, kan tilpligtes at gøre, og jeg gaar ud fra, at ud derover er man ikke berettiget til at gribe ind. Det er desuden slet ikke Tilfældet, at det alle Vegne er noget særdeles fordelagtigt at være Kirkeejere. Der er mange Kirker, der daarlig eller slet ikke betale sig. Men det er ikke det afgørende, det giver overhovedet ikke nogen Berettigelse til at stikke Haanden i Mandens Lomme, og tage fra ham, fordi man tror, han kan undvære disse Penge. Dertil kommer, at en saadan Regel vilde falde ganske udenfor min Kompetence som Justitsminister, idet hele Spørgsmaalet om Kirkeejendommens Bestaaenhed, om Udstrækningen af Kirkeejernes Rettigheder og Forpligtelser o. s. v. ere lutter Forhold, som henhøre under et andet Ministerium, nemlig under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og jeg vilde være aldeles uberettiget til uden dette Ministeriums Samtykke at gaa ind paa saadanne Bestemmelser, som den her foreslaaede. Jeg kan derfor ikke andet end tilraade at stemme imod Vædringsforlaget, saaledes som det foreligger. Et helt andet Spørgsmaal var det jo, om det gik ud paa at paalægge Kommunerne en saadan Forpligtelse. Man kunde vel maalte sig, at det ligger udenfor Lovens Ramme, men det er jo ikke uden Eksempel, at man tager

en i og for sig nyttig Foranstaltning ind under en Lov, naar den er nogenlunde beslægtet med Lovens Indhold, selv om det ligger noget udenfor Lovens Ramme. Men naar jeg dog ikke desto mindre tror, at det vilde være u hensigtsmæssigt at ændre Forlaget i den Retning, saa er det, fordi jeg er bange for, at en saadan Bestemmelse vil lægge Loven Hindringer i Vejen. Desuden mener jeg, at det er noget nyt, som ingenlunde med Nødvendighed eller endog saa kun naturligen henhører til det, vi her gøre, nemlig revidere Epidemiloven. Det er imidlertid af en saa stor Betydning, at denne Epidemiløvs Revision finder Sted, og jeg antager, at man fra alle Sider vilde være enig om, at det slet ikke kunde gaa an, at det Forhold indtraadte, at Epidemiloven løb ud, samtidig med at vi kom til at staa overfor den Eventualitet, at vi intet havde i Stedet. Jeg antager, at alle ville være enige om, at det gaar ikke an at fremkalde denne Situation, og derfor mener jeg, at det vilde være rigtigt at holde os til, hvad der naturligt og rimeligt falder ind under, hvad der her er Opgaven, nemlig Revision af den bestaaende Epidemilovgivning i Henhold til de Erfaringer, som ere indvundne, siden denne Lov udkom; derfor vil jeg ogsaa ud fra dette Synspunkt fraraade Vædringsforlaget under Nr. 4.

Mourier-Petersen: Jeg vil blot tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af Vædringsforlaget under Nr. 26, som jeg vil tillade mig at anbefale, da jeg finder, at Tanken i det er rigtig, nemlig den: kun at give Godtgørelse for virkelig hafte Udgifter. Jeg indrømmer, at Vædringsforlaget har ikke stor Betydning og angaar kun et enkelt Tilfælde; men naar jeg alligevel vil stemme for det, er det, fordi jeg finder, at Tanken, som sagt, er rigtig, og fordi vi i andre Lovforslag have fastsat noget lignende. Men jeg kunde ønske, at de ærede Forslagsstillere eller Udvalget vilde have optaget samme Bestemmelse ogsaa med Hensyn til Tysket, og det saa meget mere, som man har forhøjet Betalingen til Tysket. Dette har jeg ikke det mindste imod, men derimod synes jeg, at det er urimeligt at ville hde Tysket en Godtgørelse for Befordringsudgifter, som langt overstiger de virke-